

VOLMAAKT, OF TOCH NIET?

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, vandaag wil ik met u twee aan elkaar tegengestelde situaties in het geestelijk leven bekijken. Want apostel Paulus zei dat Gods kinderen volmaakt zijn, terwijl hij op een ander moment zei, dat zij nog niet volmaakt zijn. Leest u bijvoorbeeld Col. 2:10 en Fil. 3:12. Hoe kan dit? Wat bedoelde Paulus?

Volmaakt in Jezus Christus

Toen Paulus in Col. 2:10 zei dat wij volmaakt zijn, zei hij erbij dat wij **in** Jezus Christus volmaakt zijn: *“En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht;”* Toen wij Jezus aannamen en Hij onze zonden vergaf en wij wedergeboren werden, stierven wij met Hem en werden met Hem gekruisigd (Rom. 6:1-8). En als wij gewillig in vol vertrouwen dicht bij Jezus blijven, dan houden we ons vlees ook gekruisigd. Maar zodra we voor een tijdje van Hem weggaan, steekt het vlees, de oude natuur, de kop weer op! Jezus maakte ons uit genade tot een nieuw schepsel, deelachtig aan de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4) en Hij bekleedde ons met Zijn eigen, volmaakte, heilige, onberispelijke kleed van gerechtigheid (Rom. 5:1,17). Jezus scheurde met Zijn kruisdood ook de Voorhang in de tempel, dat het Allerheiligdom afsloot (Matt. 27:51) en Hij opende zo voor ons de Weg tot de troon van God de Vader in het Allerheiligdom van de hemel. Hij gaf ons daarmee diepe, innerlijke rust en vrede. Waarom een ervaring van rust? Omdat ten eerste het oordeel aan ons is voorbij gegaan. Het besef dat Jezus het oordeel voor al onze (al dan niet toekomstige) zonden en gebreken Zelf reeds heeft ondergaan en gedragen, geeft diepe, innerlijke rust. Maar we ontvangen niet alleen rust, omdat we op Jezus vertrouwen, maar ook omdat we voortaan in de nabijheid van de Drie-enige God mogen vertoeven. Hoe dichter we tot God naderen in het Allerheiligdom, hoe meer we Zijn rust en heerlijkheid ervaren. Omdat het Voorhangsel nu geopend is, kunnen wij God, kunnen wij Jezus, in het geloof in onze gebeden naderen en aanraken. En ondanks onze onvolmaaktheid beschouwt God ons tóch als volkomen volmaakt en rein. Want Hij ziet Jezus in ons. Hebben wij nu helemaal geen strijd meer? Jawel! Maar nu is het een roepen tot Hem, een geloofsstrijd. We strijden om te blijven geloven, dicht bij God te blijven, Hem te vertrouwen.

Nog onvolmaakt!

Toen Paulus zei, dat wij nog niet volmaakt zijn, sprak hij over de strijd in het vlees, de strijd tegen de zonde, de oude natuur, het oude karakter. Fil. 3:12 – *“Niet dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben; maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben.”*

Paulus sprak hier over de geestelijke hindernissen, die worden opgeworpen door de oude natuur, het vlees. Dagelijks ervaren wij strijd, omdat we nog niet volmaakt zijn. Herkent u dit? De vraag is, hoe wij daar mee omgaan, hoe we reageren als we zo'n last van ons karakter hebben.

Ons vlees tracht te verhinderen, dat wij zicht behouden op het open Voorhangsel en Gods troon in het hemelse Allerheiligdom. En als wij ons laten meevoeren door het vlees, vechten en strijden wij op een verkeerde manier tegen de zonde en het oude karakter. Dan komen wij niet vrij. Dan leggen we onszelf restricties op zonder enig resultaat: *“Als ik het internet de deur uitdoe, kom ik vrij. Als ik de asbak en mijn aanstekers weggooi, wordt ik verlost. Als ik vaker naar de kerk ga, als ik mij opgeef voor het zangkoor, overwin ik de omstandigheden. Als ik méér ga bidden, méér de bijbel ga lezen, wordt ik verlost. Als iemand mij onheus bejegent, tel ik voortaan eerst tot tien.....! Als ik dit doe of dat doe, etc.”*

Paulus sprak over het vlees!. Het vlees wil ons steeds weer laten geloven, dat we voor onze redding moeten werken. Maar met al onze inspanningen, moeiten en werken zullen wij nooit

verlost worden, noch de zaligheid verkrijgen. En het trieste resultaat is uiteindelijk, dat ons geloof tekort gaat schieten en we moedeloos de blik op de geopende Voorhang gaan verliezen en niet meer tot God durven naderen, omdat we ons zo vreselijk vies en onvolmaakt voelen. Ja, wat nog erger is, omdat er geen vrijmaking van zonden plaatsvindt, komt er uiteindelijk ook daadwerkelijk een scheiding met God (Jes. 59:2). De Voorhang wordt dan écht voor ons gesloten.

Paulus' woorden in Rom. 7:15-19,24 over zijn strijd tegen het vlees lijken dan ook welhaast wanhopig: *“Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik. En indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo stem ik de wet toe, dat zij goed is. Ik dan doe datzelve nu niet meer, maar de zonde, die in mij woont. Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet. Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik..... Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?”* Maar dan roept hij uit in vers 25: *“Ik dank God, door Jezus Christus, onzen Heere.”* Alleen Jezus kan ons uit de situatie, waarin zonde, vlees en oud karakter ons zo parten spelen, verlossen. Jezus, Die het Kruis heeft volbracht en de Weg naar Gods troon heeft vrijgemaakt middels de gescheurde Voorhang, kan ons helpen. Hiermee richt Paulus de aandacht ten volle op het heerlijke heilsfeit, dat wij **in** Jezus volmaakt zijn. De vrijmaking van ons vlees en oude karakter, de oplossing voor die zware strijd tegen vlees en karakter, vindt plaats op grond van het geloof in het absoluut álles volbrachte Verlossingswerk van Jezus.

Het staat vast dat door Jezus' Kruisoffer de hemel nu geopend is. En dáár zit Jezus op Zijn hemelse troon. Daarom is het zó nodig om ons in geloof dóór de geopende Voorhang binnen te gaan. Vandaag klinkt de vraag of wij persoonlijk in dit heilsfeit zijn ingestapt door in alles op Jezus, onze Hogepriester, te vertrouwen! Want we moeten beseffen dat tot onze laatste ademtocht in ons binnenste een strijd gaande is tussen de oude en de nieuwe natuur. Maar door in Jezus te zijn, wordt het mogelijk om steeds te overwinnen. Om ondanks onze onvolkomen staat toch een vrijgemaakt hart te ontvangen en Gods volmaakte rust te ervaren. Blijf daarom niet meer onder een gesloten Voorhang in een leven dat Jezus niet vertrouwt in alles. Kom er onder vandaan, waardoor de zonde geen kans krijgt om uw hart te infiltreren.

De Wet

Door zélf in eigen kracht en met eigen oplossingen tegen zonde, vlees en oude karakter te strijden, plaatsen wij onszelf onder de Wet. Want de Wet maakt dienstbaar en verlangt, dat wij zelf gaan werken voor ons behoud. De Wet zegt: *“Doe dat, dan zul je leven! Maar doe dat niet, want dan zul je sterven!”*

We kunnen op verschillende manieren onder de Wet vertoeven. Omdat wellicht de in onze gemeente onderwezen theologie ons leert, dat de Wet over ons heerst. Of omdat kerkleiders de zaligheid afhankelijk stellen van verrichte harde arbeid. Of omdat we zelf menen voor onze verlossing te moeten werken: *“Als ik dit of dat doe, dan kom ik vrij.....!”* Maar wat zei Paulus in Gal. 5:1? *“Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen.”* Hij waarschuwt ons om niet gedienschtig en slaafs onder de Wet te blijven, maar om volkomen van Jezus afhankelijk te worden, Die ons verlost van het juk. Op het juk kom ik straks nog terug! Want wie onder de Wet leeft, leeft nét als ooit het volk van het oude Israël met een gesloten Voorhang, zonder toegang tot God en met de zekerheid dat wie zondigt, zal worden veroordeeld en zal sterven.

Laten we eens naar Israël kijken. 1 Cor. 10:1-5 – *“En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgedaan zijn; En allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee; En allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben; En allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus. Maar in het meerder deel van hen heeft God geen welgevallen gehad; want zij zijn in de woestijn ter nedergeslagen.”*

Israël had zó veel geweldige zegeningen van God ontvangen. Paulus had zelfs vers 1 nog kunnen aanvullen door op te merken, dat zij allen van het Paaslam hadden gegeten en allen uit de slavernij van Egypte waren verlost. God had hen definitief uit Egypte verlost. Hij had hen geleid en gevoed. En Hij had beloofd om hen veilig in het Beloofde Land te brengen. Maar tóch twijfelde Israël steeds weer en had geen vertrouwen in Zijn machtige leiding. Op het laatst had God geen behagen meer in hen. Hij werd zelfs boos op hen en sloeg hen neer in de woestijn? Waarom? Omdat zij de zonden bleven praktiseren. Ja, zelfs met begeerte! 1 Cor. 10:6 – *“En deze dingen zijn geschied ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben, gelijkterwijs als zij lust gehad hebben.”*

In de boeken van Mozes in het Oude Testament staat uitvoerig beschreven hoe Israël steeds weer verviel in afgodendienst, steeds weer hoereerde en op God mopperde. Zij hadden een volkomen gebrek aan geloof in God en vertrouwen op Hem. Zij verzochten zelfs Christus. Eigenlijk is dit haast ongelofelijk. Want ik weet zeker, dat onmiddellijk ná de verlossing uit Egypte en de veilige doortocht door de Rode Zee het hele volk met de hand op het hart zou hebben verzekerd om voortaan God lief te hebben en Hem in alles te vertrouwen. Maar reeds drie dagen later, toen zij in de woestijn in Mara aankwamen en het water bitter bleek te zijn, begonnen zij te murmureren tegen God en tegen Mozes (Ex. 15:22-27). En hun verdere reis door de woestijn gedurende veertig lange jaren was één aaneenschakeling van zonden, rebellie en ongelooft.

Broeders en zusters, ook wij hebben gegeten van Jezus, het Lam Gods. Hij verloste ons uit de wereld. Wij zijn gedoopt. We hebben gegeten van het Woord van God en gedronken van de Heilige Geest. Wij zijn vervuld met de Heilige Geest. Maar hebben wij wellicht ook op dezelfde manier als Israël naar God toe gereageerd? Met hoererij en afgodendienst, en met voortdurend gemopper? Helaas moet ik bekennen dat ik hieraan schuldig ben.

Wat was de oorzaak van Israëls absoluut verkeerde houding? Dat kunnen we lezen in Hebr. 3:7-12,17-19 – *“Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij Zijn stem hoort, Zo verhardt uw harten niet, gelijk het geschied is in de verbittering, ten dage der verzoeking, in de woestijn; Alwaar Mij uw vaders verzocht hebben; zij hebben Mij beproefd, en hebben Mijn werken gezien, veertig jaren lang. Daarom was Ik vertoornd over dat geslacht, en sprak: Altijd dwalen zij met het hart, en zij hebben Mijn wegen niet gekend. Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn; Indien zij in Mijn rust zullen ingaan! Ziet toe, broeders, dat niet te eniger tijd in iemand van u zij een boos, ongelovig hart, om af te wijken van den levenden God; Over welke nu is Hij vertoornd geweest veertig jaren? Was het niet over degenen, die gezondigd hadden, welke lichamen gevallen zijn in de woestijn? En welken heeft Hij gezworen, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan, anders dan degenen, die ongehoorzaam geweest waren? En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongelooft.”*

Dé grote oorzaak van Israëls zonden, waardoor God hen de toegang tot het Beloofde Land ontzegde, was ongelooft. Zij hadden een chronisch gebrek aan vertrouwen in God. Keer op keer, steeds weer opnieuw, wantrouwden zij Hem en weigerden Zijn leiding. Toen kon God hen niet meer de rust van het Beloofde Land laten ingaan. Hebr. 4:3 – *“Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust, gelijk Hij gezegd heeft: Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn: Indien zij zullen ingaan in Mijn rust! hoewel Zijn werken van de grondlegging der wereld af al volbracht waren.”* Maar God verlangt dat wij Zijn rust wél zullen ingaan. Hebr. 4:9,11 – *“Er blijft dan een rust over voor het volk Gods. Laat ons dan ons benaarstigen, om in die rust in te gaan; opdat niet iemand in hetzelfde voorbeeld der ongelovigheid valle.”*

Geloof geeft rust

Broeders en zusters, willen wij Gods rust, de rust des geloofs, ervaren? Dan moeten wij Hem in alles vertrouwen. Vertrouwen op Zijn volmaakte leiding. Ook op Zijn wijsheid dat Hij weet wat goed voor ons is. We ontvangen Zijn rust in het hart als we volkomen van Hem afhanke-

lijk zijn. We moeten geloven, dat door Jezus álles al is volbracht. Onze redding is volbracht, maar ook de nog te voeren strijd tegen ons vlees, het oude karakter en de zonden. Dán zullen we de heerlijke rust van God gaan ervaren. Want we weten door de zekerheid des geloofs, dat Jezus ons dóór alles heen voert. Door elk probleem en elke strijd. En Hij zal ons in alles nabij zijn en ons helpen.

Waarom kon Israël zo moeilijk in God geloven en op Hem vertrouwen? Omdat zij onder de Wet vertoefden. Israël zondigde omdat zij onder de Wet waren geplaatst. En de Wet máákt, dat we juist gaan zondigen. Rom. 7:7-8 – *“Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren. Maar de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewrocht (= tot stand gebracht); want zonder de wet is de zonde dood.”*

De waarschuwing klinkt, dat wij door ongeloof en gebrek aan Godsvertrouwen of door verkeerde leringen ook onder de Wet kunnen komen te staan. En als de Wet vervolgens de zonde in ons tot stand brengt, zullen wij uiteindelijk onder het doodsoordeel van God terecht komen. Daarom wordt de Wet in 2 Cor. 3:7a ook de bediening des doods genoemd.

Israël kende enkel de Wet. Daarom waren zij tot op zekere hoogte nog te verontschuldigen. Maar wij kennen de oneindige Genade van Jezus. Wij behoeven niet meer onder de Wet te vertoeven. Rom. 8:2 – *“Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.”* Daarom zijn wij niet te verontschuldigen als wij onszelf door ongeloof onder de Wet plaatsen, uit de vrijheid stappen en niet meer volledig op Jezus vertrouwen en vervolgens in een wettisch leven verzeild raken. En zoals we net zagen, zal een wettisch leven ons altijd aanzetten om juist te gaan zondigen.

Een voorbeeld met betrekking tot een open of gesloten Voorhangsel. Nog slechts enkele tientallen jaren geleden was het in Nederland vrij normaal, dat er in huis behalve de keuken twee woonkamers waren, namelijk een voorkamer en een achterkamer. De voorkamer was de mooiste kamer. Beide kamers waren vaak van elkaar gescheiden door een brede, glazen schuifdeur. En dan was het bij ons thuis en bij andere mensen gebruikelijk, dat wanneer er op zondag visite kwam, de kinderen in de achterkamer moesten blijven om daar te spelen, terwijl vader en moeder met de visite in de mooie voorkamer waren. En u begrijpt het al! Omdat het direkte toezicht ontbrak, hadden de kinderen tot op zekere hoogte het rijk alleen en konden behoorlijk gaan ravotten. Maar er was ook nieuwsgierigheid naar hetgeen er in die rustige voorkamer door de ouderen werd besproken. Meestal ging het tekeer in de achterkamer en was er rust in de voorkamer. En dan kon het gebeuren, dat vader de schuifdeur opende. Terwijl er eerst nog twee aparte ruimtes waren met een totaal verschillende atmosfeer, ontstond er nu één ruimte. De kinderen kwamen weer direkt onder vaders toezicht, klommen bij hem of moeder op schoot of zaten naast hen. En de rust werd hersteld.

Zo is er in de Tabernakel óók sprake van een achter- en een voorkamer, namelijk het Heiligdom en het Allerheiligdom. Beiden van elkaar gescheiden door het Voorhangsel en dus aparte ruimtes met een verschillende atmosfeer. Zolang dat Voorhangsel gesloten blijft, wordt de rust van God de Vader en van onze Hogepriester Jezus Christus, Die in het Allerheiligdom verblijven, niet ervaren. En Gods direkte, persoonlijke toezicht ontbreekt als het ware, wat tot uiting komt in de vele onderlinge meningsverschillen van degenen, die in het Heiligdom vertoeven. Dan resteert slechts de bedreiging met straf op grond van de Wet. Maar wat ons toch niet weerhoudt om te blijven zondigen.

Maar zodra het Voorhangsel werd geopend en doormidden scheurde, hetgeen gebeurde toen Jezus aan het kruis stierf, werden die twee ruimtes tot op zekere hoogte één. De heilige en rustige atmosfeer van het Allerheiligdom verspreidt zich nu tot in het Heiligdom. De aanwezigheid van de Drie-enige God wordt veel meer voelbaar. Nu zijn God de Vader en

Jezus direkt aanwezig. God de Vader is bij ons met Zijn liefde. Jezus als Hogepriester is bij ons met Zijn rust, kracht en hulp. De Heilige Geest is nabij met Zijn vertroosting. En hoe dichter degenen die in het Heiligdom zijn, door in te gaan in het Allerheiligdom tot God naderen, des te meer zullen zij Zijn heilige Aanwezigheid en Zijn heerlijkheid ervaren. Er is geen enkele behoefte om alsdan te zondigen. En zoals wij door voortdurend verkeerd gezelschap negatief in ons karakter veranderen, zo veranderen wij in Gods gezelschap zoals Hij is (1 Joh. 3:1-3), namelijk heilig. Om inwendig te veranderen, moeten wij dus dicht bij Hem in Zijn gezelschap verkeren.

Broeders en zusters, wat is er nodig om Gods rust in vol godsvertrouwen persoonlijk te mogen ervaren? Om te ervaren, dat de Voorhang nu door Jezus geopend is? Het werd zojuist reeds aangehaald, maar hiervoor hebben we geloof in het volbrachte werk van Jezus nodig. Geloof en vertrouwen dat de weg naar Gods troon in het Allerheiligdom open is, maar ook de vrijmoedigheid om daadwerkelijk in te gaan. Abraham moest ooit huis en land verlaten en vertrekken naar een onbekend land, dat God hem zou wijzen. Zonder te weten waar hij terecht zou komen, ging hij in geloof gehoorzaam op weg. Dit is rotsvast vertrouwen. Daarom is hij de vader van alle gelovigen. Daarom ontving hij diepe rust. Bedenk, dat we die rust niet zullen ervaren door in eigen kracht te proberen om de zonde na te laten. Als wij in deze situatie zijn beland, moet onze wedergeboorte worden vernieuwd. Dan dienen we de zondelast aan Jezus te geven, zodat we uit genade Zijn rechtvaardigheid mogen ontvangen. Een volmaakte, goddelijke en bovennatuurlijke rechtvaardigheid uit genade. Na belijdenis van zonden en overgave aan God in vol vertrouwen, juist met betrekking tot die hardnekkige zonde, ontvangen we vrijmaking en rust. Want we hebben onszelf afhankelijk van Hem gemaakt en vertrouwen op Zijn hulp.

Hebr. 10:19-22 – *“Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom (een betere vertaling is allerheiligdom) door het bloed van Jezus, Op een versen en levenden weg, welken Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees; En dewijl wij hebben een groten Priester over het huis Gods; Zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water.”*

Strijdt u tegen de zonde, hebt u te kampen met karakter of omstandigheden? Ga in het geloof door het Voorhangsel naar Jezus, de Hogepriester, Die daar zit aan Gods rechterhand en álles reeds heeft volbracht. Hij werd in alles verzocht, net als wij, maar was zonder zonde en Hij bidt voortdurend voor ons. Hij verlangt u te helpen met Zijn geweldige kracht.

Het gaat om geloof! Daarom riep Jezus in Matt. 11:28-30 op tot de volgende geloofsdaad: *“Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.”*

Waarom sprak Jezus tegen het volk over het juk? Omdat iedereen wist wat een houten juk was. Israël was een agrarische samenleving en men wist dat de boeren op een span ossen een juk legden teneinde zwaar werk te verrichten. Maar hoe deden ze dat? Zij stelden een span ossen meestal samen uit een ervaren, oude os en een jonge, onervaren os. En dan legden zij het juk zodanig, dat de oude os het zwaarste werk moest verrichten en de ploeg moest trekken. In feite liep de jonge os alleen maar naast de ervaren os om te leren. Het volk wist voorts uit eigen ondervinding wat een juk was, want zelf vertoefden zij onder twee jukken. Het zogenaamde juk van de Wet om alle (naar ik meen 623) geboden te gehoorzamen, en het juk des hemels om God in alles en ogenblikkelijk dienstbaar te zijn.

En nu riep Jezus, de timmerman uit Nazareth, Die precies wist hoe je dat houten juk moest maken, om Zijn juk te dragen. Hij zei: *“Mijn juk is zacht en mijn last is licht.”* M.a.w. *“Ik ben als die oude, ervaren os, die het zware werk doet. Loop maar naast Mij en leer van Mij. Volg Mijn aanwijzingen maar op en laat je maar door Mij leiden. Ben je moe van al het strijden om verlost te worden van je zonden en je nare karaktertrekken, moe van de situatie? Ik heb alles al volbracht en zal het werk voor je doen en je rust geven en de kracht van Mijn Geest.”*

Als wij in ons geestelijk leven leren om steeds onder het juk van Jezus te blijven (en beschouwt u toch dat juk als Zijn leidende arm om u heen), dan vertoeven we onder een geopende hemel, waar Jezus als Hogepriester ons met eeuwige Kracht in alles helpt en nabij is. Dan is het Voorhangsel voor ons geopend, gaan wij het Allerheiligdom binnen.

Israël, dat zich zo had gebotvierd in het oude, boze, ongelovige karakter, moest sterven in de woestijn. God liet hen niet toe in het Beloofde Land. Alleen Israëls nieuwe generatie mocht ingaan. Binnengaan door de oude generatie kon ook helemaal niet. Want als we nadenken over het geestelijke schaduwbeeld, dan ontdekken we, dat vlees en bloed het Koninkrijk Gods niet kunnen beërven (1 Cor. 15:50). Daarom moest de oude generatie van Israël sterven. Zij zijn het typebeeld van de oude, vleselijke natuur. De nieuwe generatie kon wél binnengaan en typeert nieuw leven, namelijk de wedergeboren kinderen Gods.

Het oude Israël begon al drie dagen na de glorieuze overwinning over Faraö en de doortocht door de Rode Zee vreselijk te mopperen, vol ongeloof toen het hen aan water en voedsel ontbrak. Maar de nieuwe generatie was anders. God bracht hen onder leiding van Jozua naar Jericho om die grote stad te veroveren. In Jericho zien we het schaduwbeeld van de wereld, maar ook van alle grote obstakels in ons geestelijke leven. In Jozua zien we de oude, ervaren os, die het juk draagt, terug. En zonder gemopper en in geloof deed de nieuwe generatie wat God via de mond van Jozua van hen vroeg. Jozua is het beeld van Jezus, zijn naam betekent net als de Naam van Jezus: *“God brengt redding, God is redding”*.

Joz. 6:6-11 – “Toen riep Jozua, de zoon van Nun, de priesters, en zeide tot hen: Draagt de ark des verbonds, en dat zeven priesters zeven ramsbazuinen dragen, voor de ark des HEEREN. En tot het volk zeide hij: Trekt door en gaat rondom deze stad; en wie toegerust is, die ga door voor de ark des HEEREN. En het geschiedde, gelijk Jozua tot het volk gesproken had, zo gingen de zeven priesters, dragende zeven ramsbazuinen, voor het aangezicht des HEEREN; zij trokken door en bliezen met de bazuinen; en de ark des verbonds des HEEREN volgde hen na; En wie toegerust was, ging voor het aangezicht der priesteren, die de bazuinen bliezen; en de achtertocht volgde de ark na, terwijl men ging en blies met de bazuinen. Jozua nu had het volk geboden, zeggende: Gij zult niet juichen, ja, gij zult uw stem niet laten horen, en geen woord zal er uit uw mond uitgaan, tot op den dag, wanneer ik tot ulieden zeggen zal: Juicht! dan zult gij juichen. En hij deed de ark des HEEREN rondom de stad gaan, omringende dezelve eenmaal; toen kwamen zij weder in het leger, en vernachtten in het leger.”

Het was een kilometerslange wandeling om de stad heen, achter de Arke des Verbonds en de priesters aan, die met de bazuinen bliezen. Maar er gebeurde niets. Helemaal niets. Aan het einde van de dag keerden ze schijnbaar onverrichterzake terug in het kamp. Maar toch was er geen enkel gemopper. Er was dus rust en vertrouwen in de harten.

De tweede dag gebeurde hetzelfde. Geen resultaat. Ook de derde dag hetzelfde, zonder resultaat. Maar het volk mopperde niet. Omdat zij nu wel op God vertrouwden. Zelfs zes dagen lang gebeurde er niets. Zes dagen steeds weer die lange wandeling om de stad heen en zonder resultaat (Joz. 6:14). Toch mopperde de nieuwe generatie niet. Ze geloofden en vertrouwden, dat God het zou doen en de overwinning zou geven. Ze hadden de rust van Jezus in hun harten. Zes is het getal van de mens, maar in dit geval van de wedergeboren mens, die zijn vertrouwen op God heeft gesteld. Zij deden het enige wat zij als mensen konden doen. Dat is op God vertrouwen! Zes dagen lang hadden ze de aanwijzingen van de oude os, die het zware juk droeg, opgevolgd. Ze vertrouwden Jozua, ze vertrouwden God.

En toen brak de zevende dag aan. Joz. 6:15-16,20 – *“En het geschiedde op den zevenden dag, dat zij zich vroeg opmaakten, met het opgaan des dageraads, en zij gingen rondom de stad, naar dezelve wijze, zeven-maal; alleenlijk op dien dag gingen zij zevenmaal rondom de stad. En het geschiedde ten zevenden male, als de priesters met de bazuinen bliezen, dat Jozua tot het volk sprak: Juicht, want de HEERE heeft ulieden de stad gegeven!*

..... Het volk dan juichte, als zij met de bazuinen bliezen; en het geschiedde, als het volk het geluid der bazuin hoorde, zo juichte het volk met een groot

gejuich; en de muur viel onder zich, en het volk klom in de stad, een ieder tegenover zich, en zij namen de stad in.”

Waarom vielen Jericho's muren? Het was door Israëls volle geloof (Hebr. 11:30). Daarom ook hadden zij diepe rust in het hart. En omdat zij volledig van God afhankelijk wilden zijn, beschouwde Hij hen als volmaakt en gaf Hij hun de overwinning. Hallelujah!

Geliefde broeders en zusters, moge Hij u en mij dezelfde zegen geven. Amen.